

Dúlőúton

Az utcán egy fekete fólia.
Alatta halott.
Ő nem remeg.
Infarktus — súgják a népek.
Nézem az elomló léhegyet.
A fólia véges végén cipő.
Sérült, mint rágott sütemény.
Amott a másik lábbeli,
figyeli egy-két házbeli:
 cserzett,
akár a félrefordult ember,
ha unt-öreg és aggkemény,
s csupán az arcok kicsiny templomában
esdhet feloldó bűnbocsánatot
a vánszorgó és földre hökkent menetért.
 Valaki lélek-virágot hozott.
 Siratta e semmi kis állatot.
 Testének virágkancsójába
 Színes pártákat hullatott.

Szeged

Juhász Anikó

